

Στὸ Γενέσιον τῆς Κυρίας Θεοτόκου (Γεώργιος Καψάνης Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγ. Ὁρους)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἐορτὴ παγκόσμιας χαρᾶς ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας, τὴ Γέννηση τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Καὶ κάπου, σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ ωραῖα τροπάρια τῆς ἐορτῆς, τὴν ἀποκαλεῖ “ρίζα τοῦ γένους ἡμῶν” (β’ κανόνας ἐορτῆς, θ’ ὠδή). Καὶ ὄντως ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ νέα ρίζα, ἡ ὁποία μέσα σ’ ἓνα ἄγονο κόσμο, σ’ ἓνα στεῖρο κόσμο, σ’ ἓνα πνευματικὰ νεκρὸ κόσμο μπόρεσε νὰ μᾶς φέρει τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, τὸν Σωτήρα Χριστό. Χωρὶς αὐτὴ τὴ νέα ρίζα ἡ ἀνθρωπότητα δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔχει τὸν γλυκύτατο καρπὸ, τὸν Σωτήρα Χριστό. Καὶ γι’ αὐτὸ ἡ Γέννησή της, ὡς ἀρχὴ τῆς ἀναπλάσεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους, εἶναι ὑπόθεση παγκόσμιας χαρᾶς.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι, γιὰ νὰ ὑπάρξει αὐτὴ ἡ παγκόσμια χαρά, συνετέλεσαν δύο ἀπλὲς καὶ ταπεινὲς ψυχές. Ὁ ἅγιος Ἰωακείμ καὶ ἡ ἀγία Ἄννα. Λάτρευαν τὸν Θεὸ μυστικὰ στὴν καρδιά τους. Ἄφηναν τὸν πόνο τους γιὰ τὴν ἀτεκνία τους μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ προσευχὴ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, τὴν ἀνάθεση τῆς ζωῆς τους στὸν Θεό, τὴν καθαρότητα τῆς καρδιάς τους, τὴν ἀπλότητά τους καὶ τὴν ταπείνωσή τους, ἔγινε τὸ μέγα θαῦμα. Ἀπὸ τοὺς πρώην στείρους γονεῖς νὰ προέλθει ἡ λύση τῆς ἀνθρώπινης στειρότητας. «Ὅπου Θεὸς βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις». Δὲν ἔλυσαν τὴ στειρότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσης οὔτε οἱ φιλόσοφοι οὔτε οἱ πολιτικοὶ οὔτε οἱ ἄλλοι διάσημοι ἡγέτες τῆς ἀνθρωπότητας. Τὴν ἔλυσαν δύο ἀπλὲς καὶ ταπεινὲς ψυχές, ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα.

Καὶ σκέπτεται κανεὶς, τί μεγάλα πράγματα μποροῦν νὰ συμβοῦν ἀπὸ ἀπλοὺς καὶ ταπεινοὺς ἀνθρώπους. Ὁ κόσμος δὲν τοὺς ἐκτιμᾷ, διότι δὲν ἔχει κριτήρια νὰ ἐκτιμῆσει τέτοιου εἴδους πνευματικὰ κατορθώματα. Τοὺς ἀγνοεῖ πολλὲς φορές ἢ καὶ τοὺς περιφρονεῖ. Ὅταν ὅμως οἱ ψυχές δίνονται στὸν Θεό, ὅταν ἀγιάζονται καὶ καθαρίζονται καὶ προσεύχονται καὶ ζοῦν γιὰ τὸν Θεό, τότε ὁ Θεὸς μπορεῖ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀπλὲς καὶ ταπεινὲς ψυχές νὰ βγάλει κάτι πολὺ μεγάλο γιὰ ὅλο τὸν

κόσμο, ὅπως συνέβη μὲ τὸν ἅγιο Ἰωακείμ καὶ τὴν ἁγία Ἄννα. Δὲν γνώριζαν ὁ ἅγιος Ἰωακείμ καὶ ἡ ἁγία Ἄννα, τί καρπὸ θὰ εἶχε ἡ ταπεινώσή τους, ἡ ἁγία συζυγία τους, ὁ σεμνὸς γάμος τους, ἡ ὑπακοή τους στὸν Θεό, ὁ πόθος τους καὶ ἡ πίστη τους πρὸς τὸν Θεό. Ἄλλ' ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὁ Θεὸς βγάζει μεγάλα ἔργα, ὅπως εἶπα, γιὰ ὅλο τὸν κόσμο.

Μακαρίζουμε σήμερα τὸν ἅγιο Ἰωακείμ καὶ τὴν ἁγία Ἄννα καὶ τοὺς εὐγνωμονοῦμε, διότι ὁ σεμνὸς τους γάμος –ὁ ἐν προσευχῇ καὶ ἐν ἀγνότητι καὶ ἐν ἁγιασμῶ γάμος τους– ἔγινε αἰτία νὰ ἔλθει στὸν κόσμο τὸ ἄνθος τῆς παρθενίας, ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ Μητέρα τοῦ Λυτρωτῆ.

Συμμετέχουμε καὶ ἐμεῖς μυστικά, καρδιακά, προσευχητικά, λατρευτικά σ' αὐτὴ τὴν παγκόσμια χαρά. Προσκυνοῦμε, ὅπως λένε τὰ γράμματα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ σπάργανα μὲ τὰ ὁποῖα περιεβλήθη ἅμα τῇ γεννήσει της ἡ Κυρία Θεοτόκος. Τὴν εὐχαριστοῦμε, διότι ἐκ κοιλίας μητρὸς δόθηκε στὸν Θεό. Καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν νηπιακῶν καὶ βρεφικῶν της ἐτῶν προσφέρθηκε ὀλόκληρη στὸν Θεό. Καὶ ἔτσι συνεχίζουσα τὴν ἁγιότητα τοῦ ἁγίου Ἰωακείμ καὶ τῆς ἁγίας Ἄννας, τῶν θεοπνεύστων καὶ θεοκηρύκων γονέων της, ἔγινε καὶ ἐκείνη ὁ «θεόβλαστος καρπὸς» τῆς παρθενίας, ἡ Μητέρα τοῦ Λυτρωτῆ.

Τὴν παρακαλοῦμε ἐν τῇ ἁγία Γεννήσει της, ὅπως ἐκείνη ἔλυσε τὴν ἀτεκνία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, νὰ βοηθᾷ καὶ μᾶς νὰ ὑπερβαίνουμε τὴν ἀτεκνία τῆς ἁμαρτίας. Διότι ὄντως τὸ ἀνθρώπινο γένος ἦταν ἄτεκνο. Ἔκαναν πολλὰ φυσικὰ παιδιὰ, ἀλλὰ τὸ μόνο παιδί ποῦ ἔπρεπε νὰ γεννήσουν οἱ ἄνθρωποι δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ γεννήσουν. Τὸν Θεὸ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν γεννήσουν. Καὶ γι' αὐτό, ἃς εἶχε πολλὰ παιδιὰ ὁ κόσμος, ἦταν ἄτεκνος πνευματικά.

Ἡ Παναγία μας ἔλυσε τὴν ἀτεκνία τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ γέννησε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Ὅπως Ἐκείνη λοιπὸν γέννησε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ ἡ δική της πρεσβεία καὶ εὐλογία νὰ ἀξιώσει καὶ μᾶς, ποῦ ἀκολουθοῦμε ἐπὶ τὰ ἴχνη της καὶ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ μονογενοῦς της Υἱοῦ, νὰ ὑπερβαίνουμε τὴν ἀτεκνία τῆς ἁμαρτίας, τὴν ἄγονη ἐκτός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνθρώπινη φύση. Καὶ νὰ καθιστᾷ τὴ φύση μας, γονιμοποιουμένη ἀπὸ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἱκανὴ νὰ γεννᾷ τὶς ἅγιες ἀρετὲς καὶ νὰ εἶναι γόνιμη καὶ καρποφόρα καὶ πνευματικὴ. Καὶ ἔτσι νὰ ἀξιοποιεῖται ἡ ἀνθρώπινη φύση μας, ὅπως ὁ Θεὸς τὴν ἔπλασε. Διότι ὁ Θεὸς δὲν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο νὰ εἶναι νεκρὸς καὶ στεῖρος καὶ ἄγονος, ἀλλὰ τὸν ἔπλασε νὰ εἶναι ζωντανὸς καὶ γόνιμος καὶ δημιουργικὸς. Νὰ δημιουργεῖ τὴν ἁγιότητα καὶ νὰ γεννᾷ μέσα του τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Κάθε ἄνθρωπος νὰ εἶναι Χριστοφόρος, ὅπως ἡ Κυρία Θεοτόκος ἦταν ὁ πρῶτος Χριστοφόρος ἄνθρωπος ποῦ φάνηκε πάνω στὴ γῆ.

Μὲ τὶς πρεσβεῖες της λοιπὸν καὶ τὸν δικό μας ἀγῶνα ἃς ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη

της καὶ ἃς ἔχουμε τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἂν ἔτσι καὶ ἐμεῖς ἀγωνισθοῦμε, δὲν θὰ μείνουμε
στεῖροι καὶ ἄγονοι.

Πηγή: agiazoni.gr